

SHREK TÍMEA

VÁLYÚ

Visítottak a disznók. Hangjukat a szomszéd farmig vitte a szél, de senki sem törődött vele, mert amúgy is hangos állatok voltak. A szagukat az egész faluban érezni lehetett, átjárta a levegőt és beleivódott a földre. A lakosok többször tettek panaszt a hivatalban az elviselhetetlen bűz miatt, de senki sem tett ez ellen semmit. A hatóságok minduntalan közönnyel fogadták a folytonos feljelentéseket, a bürokrácia folyamata hosszabb lett volna, mint egy emberöltő. A levelek a kukákban landoltak, esetleg néhányat közülük adminisztráltak, de komolyabb választ és lépéseket sohasem intéztek az ügy érdekében.

A tanyán, ahonnan a problémák származtak, lerobbant parasztház állt, valamikori fényét régen elveszítette. Annak idején cselédszállónak készült a kastély udvarán, de mára csak az öreg Bogdányi Pál lakott benne, meg a bolond Eszter lánya. Pál még a felmenőitől örökölte a területet, egyenes ágú leszármazottja volt az egykori tulajdonosnak, de neki már a gazdagságból és jólétből semmi sem jutott. Az államtól kapott csekély nyugdíja havonta egyszer érkezett meg, azt is túlnyomó többségben a disznókra költötték, nekik alig maradt valami. Nem is kaphatott volna többet, hiszen egész életében összesen egy napot sem dolgozott hivatalosan, mindig is az állattenyésztésből tartotta fenn magát.

Eszter koraszülötként jött a világra. A faluban azt beszéltek, hogy az orvos a fejénél fogva, fogóval húzta ki anyjából, a szorítástól elpattant egy idegszál, és a lány ezért bolond. Gyakran látták őt a mező környékén magában beszélni, táncolni és énekelni. Olyankor felszabadultnak és vidámnak tűnt.

Bogdányi vénségére megszállótként imádta a jószágait. Hajnalban kelt és moslékot főzött nekik, beszélgetett velük, amikor az ételt eléjük öntötte, simogatta, becézgette őket. Délre már a második adagot is bekészítette, estére pedig kiengedte mindegyiket, hogy a futkározástól a húsosabb legyen a testük, amire vágni kell. Pedig egy ideje nem vágta le őket, sajnálta kioltani az életüket. Néha, amikor nézte, ahogyan az udvaron bóklásznak, gyönyörködött testük tökéletességén. Ívelt hátuk és tartásuk egészen lenyűgözte. Megegett, hogy Esztert is magához hívta, csak, hogy megmutassa neki: az állatok szebbek és okosabbak, mint a tulajdon gyermeke.

Olyankor a lány leült az apja mellé a földre és fejét lehajtva, két kézzel tépkedte két oldalt a zöld füvet. Bámult maga elé, nem szipogott, a levegőt is a lehető leghalkabban vette, sohasem ellenkezett, vissza sem szólt, nehogy feldühítse apját. Elviselte az összes szidalmazást és az ok nélküli verést. Pedig sokszor próbált meg apja kedvében járni. Reggelente, amíg az még aludt, kifényezte a legkedvesebb gumicsizmáját, kiganézta az ólakat, a házban pedig patyolat rendet tartott. De mindhiába. Bármit is tett, az öreg azóta gyűlölte, mióta megszületett, s azzal együtt felesége is távozott – örökre.

Aznap Bogdányi nehezen kelt ki az ágyból, pedig idős kora ellenére jó erőben volt. Néhány napja azonban ledöntötte a lábáról valami betegség. A disznók szinte tomboltak az ólban, a szobába hallatszott a hangjuk.

– Eszter! Eszter, gyere ide, az anyád Úristenit! – kiáltotta, de választ nem kapott. Lányát nem találta a házban, hiába kereste.

Felöltözött és nehézkes léptekkel botorkált le az ólakhoz. Amikor a jószágok megpillantották gazdájukat, egyre hevesebben visítottak. Bogdányi néhány jó szóval próbálta nyugtatni őket, mindjárt kaptok valamit – mondogatta –, majd a nagyfazékhoz ment, de az üres volt, aztán megemelte a mellette heverő korpászsákot, pedig tudta jól, hogy abban néhány napja nincs semmi. Szétnézett a pajtában, de ott már tegnap és tegnapelőtt sem talált többet. A házba sietett, elővette a pénztárcáját, de az is éppen olyan üres volt, mint odakinn a zsákok. Leült az ágy szélére, fejét a markába temette.

– Eszter! – ordított újra, most már torkaszakadtából: – Eszter!

A lány akkor lépett be az ajtón. Halkan húzta be maga után és szólanul állt meg a konyha közepén, térdig sárosan, a szokásosan lehajtott, szégyenkező fejjel.

– Hol jártál, te bolond? – kérdezte az öreg, s már oldozta is le a nadrágszíjat derekáról.

– Korpát hoztam a malacoknak, – válaszolta halkan, de apja ezt már nem hallotta, csak csapott a bőrrel a lány hátára. Állat módjára, elborult aggyal ütötte, míg a lány össze nem esett. Nem hatotta meg sem a rimánkodás, sem a sírás.

Bogdányi visszarakta a szíjat, magára vette a mellényét és a pajtához ment, Eszter követte őt. Kint két teli zsák volt a falnak támasztva.

– Honnan van? – kérdezte.

– Mít számít? – válaszolt a lány.

Apja közelebb lépett és jókora pofont kevert le neki.

– Azt kérdeztem, honnan van?

– Elcseréltem.

– Oszt’ mire?

– Magamra...

A disznók hangosan ropogtatták a csontokat, úgy fél óra alatt teljesen eltűntették a lány holttestét. Bogdányi a pajtába ment, áthajított a mestergerendán egy hosszabb kötelet, sámlira állt és felakasztotta magát. Eltelt néhány hét, és megszűnt a trágyaszag a faluban.

